

DIRECTIVA (UE) 2024/825 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 28 februarie 2024****de modificare a Directivelor 2005/29/CE și 2011/83/UE în ceea ce privește consolidarea rolului consumatorilor în vederea tranziției verzi printr-o mai bună protecție împotriva practicilor neloiale și o mai bună informare****(Text cu relevanță pentru SEE)**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Posibilitatea consumatorilor de a lua decizii de cumpărare în cunoștință de cauză și de a contribui astfel la modele de consum mai sustenabile este esențială pentru a înregistra progrese în tranziția verde și pentru a contribui la buna funcționare a pieței interne, având ca bază un nivel ridicat de protecție a consumatorilor și a mediului. Aceasta implică faptul că comercianții au responsabilitatea de a furniza informații clare, relevante și fiabile. Prin urmare, ar trebui introduse norme specifice în dreptul Uniunii în materie de protecție a consumatorilor pentru a combate practicile comerciale neloiale care induc în eroare consumatorii și care îi împiedică să facă alegeri de consum durabile, precum practicile asociate obsolescenței premature a bunurilor, afirmațiile înșelătoare legate de mediu (denumite în continuare „dezinformare ecologică”), informațiile înșelătoare cu privire la caracteristicile sociale ale produselor sau ale întreprinderilor comercianților sau etichetele de durabilitate netransparente și necredibile. Aceste norme vor permite organismelor naționale competente să abordeze în mod eficace astfel de practici. Asigurarea faptului că afirmațiile legate de mediu sunt corecte, ușor de înțeles și fiabile va permite comercianților să funcționeze în condiții de concurență echitabile și consumatorilor să poată alege produse care sunt cu adevărat mai bune pentru mediu față de produsele concurente. Acest lucru va încuraja concurența pentru produse mai durabile din punctul de vedere al mediului, ceea ce va reduce astfel impactul negativ asupra mediului.
- (2) Respectivele noi norme ar trebui introduse prin modificarea articolelor 6 și 7 din Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾ privind practicile comerciale care ar trebui să fie considerate înșelătoare și, prin urmare, interzise, pe baza unei evaluări de la caz la caz, și prin modificarea anexei I la Directiva 2005/29/CE prin adăugarea unor practici înșelătoare specifice care sunt considerate neloiale în orice situație și, prin urmare, interzise. Astfel cum s-a stabilit deja în Directiva 2005/29/CE, ar trebui să fie în continuare posibil să se considere că o practică comercială este neloială în temeiul articolelor 5-9 din directiva respectivă, chiar dacă respectiva practică nu este menționată ca practică comercială considerată neloială în anexa I la Directiva 2005/29/CE.
- (3) Pentru ca consumatorii să poată să ia decizii mai bine informate și, astfel, să stimuleze cererea și oferta de bunuri mai durabile, aceștia nu ar trebui să fie induși în eroare cu privire la caracteristicile de mediu sau sociale ale unui produs sau la aspectele legate de circularitate, cum ar fi durabilitatea, posibilitatea de reparare sau de reciclare, prin prezentarea generală a produsului. Prin urmare, articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2005/29/CE ar trebui

⁽¹⁾ JO C 443, 22.11.2022, p. 75.⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 17 ianuarie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 20 februarie 2024.⁽³⁾ Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului („Directiva privind practicile comerciale neloiale”) (JO L 149, 11.6.2005, p. 22).

modificat prin adăugarea caracteristicilor de mediu și sociale și a aspectelor legate de circularitate pe lista principalelor caracteristici ale unui produs cu privire la care practicile comerciantului pot fi considerate înșelătoare, în urma unei evaluări de la caz la caz. Informațiile furnizate de comercianți cu privire la caracteristicile sociale ale unui produs de-a lungul lanțului său valoric se pot referi, de exemplu, la calitatea și echitatea condițiilor de muncă ale forței de muncă implicate, cum ar fi salarii adecvate, protecție socială, siguranța mediului de lucru și dialogul social. Astfel de informații se pot referi, de asemenea, la respectarea drepturilor omului, la egalitatea de tratament și de șanse pentru toți, inclusiv egalitatea de gen, incluziunea și diversitatea, la contribuțiile la inițiativele sociale sau la angajamente etice, cum ar fi bunăstarea animalelor. Caracteristicile de mediu și sociale ale unui produs pot fi considerate într-un sens larg, incluzând aspectele de mediu și sociale, impactul și performanța.

- (4) Afirmațiile legate de mediu, în special afirmațiile legate de climă, se referă tot mai mult la performanța viitoare sub forma unei tranziții către neutralitatea climatică sau a emisiilor de dioxid de carbon sau sub forma unui obiectiv similar, până la o anumită dată. Prin astfel de afirmații, comercianții creează impresia că consumatorii contribuie la o economie cu emisii scăzute de dioxid de carbon prin achiziționarea produselor lor. Pentru a asigura corectitudinea și credibilitatea unor astfel de afirmații, articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2005/29/CE ar trebui modificat pentru a interzice astfel de afirmații, în urma unei evaluări de la caz la caz, în cazul în care acestea nu sunt susținute de angajamente și ținte clare, obiective, disponibile în mod public și verificabile, asumate de comerciant și sunt prevăzute într-un plan de punere în aplicare detaliat și realist care să arate modul în care respectivele angajamente și obiective vor fi atinse și care să aloce resurse în acest scop. Respectivul plan de punere în aplicare ar trebui să includă toate elementele relevante necesare pentru îndeplinirea angajamentelor, cum ar fi resursele bugetare și evoluțiile tehnologice, după caz și în conformitate cu dreptul Uniunii. Astfel de afirmații ar trebui, de asemenea, să fie verificate de un expert terț, care ar trebui să fie independent de comerciant, fără conflicte de interese, cu experiență și competențe în probleme de mediu și care ar trebui să fie în măsură să monitorizeze periodic progresele înregistrate de comerciant în ceea ce privește angajamentele și obiectivele, inclusiv etapele pentru atingerea acestora. Comercianții ar trebui să se asigure că constatările periodice ale expertului terț sunt puse la dispoziția consumatorilor.
- (5) O altă practică comercială potențial înșelătoare care se adaugă practicilor specifice menționate la articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2005/29/CE o reprezintă publicitatea beneficiilor pentru consumatori care sunt irelevante și nu sunt direct legate de nicio caracteristică a produsului sau a întreprinderii respective și care ar putea să-i facă pe consumatori să creadă, eronat, că sunt mai benefice pentru consumatori, mediu sau societate față de alte produse sau întreprinderi ale comercianților de același tip, de exemplu, susținând că o anumită marcă de apă îmbuteliată nu conține gluten sau susținând că foile de hârtie nu conțin plastic.
- (6) Compararea produselor pe baza caracteristicilor lor de mediu sau sociale sau a aspectelor legate de circularitate, cum ar fi durabilitatea, posibilitatea de reparare sau de reciclare, este o tehnică de comercializare tot mai frecventă, dar care poate fi înșelătoare pentru consumatori, întrucât aceștia nu sunt întotdeauna în măsură să evalueze fiabilitatea informațiilor respective. Pentru a se asigura că astfel de comparații nu induc în eroare consumatorii, articolul 7 din Directiva 2005/29/CE ar trebui modificat pentru a impune comercianților să furnizeze consumatorilor informații cu privire la metoda de comparare, la produsele care fac obiectul comparației și la furnizorii produselor respective, precum și la măsurile de actualizare a informațiilor. Acest lucru ar trebui să asigure faptul că, atunci când se bazează pe astfel de comparații, consumatorii iau decizii comerciale în mai bună cunoștință de cauză. Ar trebui să se asigure faptul că astfel de comparații sunt obiective, în special prin compararea produselor care îndeplinesc aceeași funcție, utilizând o metodă comună și ipoteze comune și comparând caracteristicile esențiale și verificabile ale produselor comparate.
- (7) Etichetele de durabilitate se pot referi la multe caracteristici ale unui produs, ale unui proces sau ale unei întreprinderi și este esențial să se asigure transparența și credibilitatea lor. De aceea, afișarea etichetelor de durabilitate care nu se bazează pe un sistem de certificare sau nu a fost stabilită de autoritățile publice ar trebui interzisă prin includerea unor astfel de practici în lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE. Înainte de a afișa o etichetă de durabilitate, comerciantul ar trebui să se asigure că, în conformitate cu condițiile disponibile public ale sistemului de certificare, îndeplinește condițiile minime de transparență și credibilitate, inclusiv existența unei monitorizări obiective a conformității cu cerințele sistemului. O astfel de monitorizare ar trebui efectuată de o parte terță a cărei competență și independență atât față de proprietarul sistemului, cât și față de comerciant sunt asigurate pe baza standardelor și procedurilor internaționale, ale Uniunii sau naționale, de exemplu prin demonstrarea conformității cu standardele

internaționale relevante, cum ar fi ISO 17065 „Evaluarea conformității – Cerințe pentru organisme care certifică produse, procese și servicii” sau prin mecanismele prevăzute în Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾. Afișarea etichetelor de durabilitate rămâne posibilă fără un sistem de certificare în cazul în care astfel de etichete sunt stabilite de o autoritate publică sau în cazul în care forme suplimentare de exprimare și de prezentare a produselor alimentare sunt utilizate în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾. Exemplele de etichete de durabilitate stabilite de autoritățile publice sunt logourile acordate atunci când se respectă cerințele Regulamentului (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾ sau ale Regulamentului (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾. Unele mărci de certificare, astfel cum sunt definite la articolul 27 din Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁸⁾, pot funcționa, de asemenea, ca etichete de durabilitate dacă promovează un produs, un proces sau o întreprindere în ceea ce privește, de exemplu, caracteristicile sale de mediu sau sociale sau ambele. Comerciantul ar trebui să poată afișa astfel de mărci de certificare numai dacă sunt stabilite de autorități publice sau pe baza unui sistem de certificare.

Această normă completează anexa I, punctul 4 la Directiva 2005/29/CE, care interzice afirmația potrivit căreia un comerciant, practicile comerciale ale unui comerciant sau un produs a(u) fost agreeat(e), aprobat(e) sau autorizat(e) de un organism public sau privat atunci când nu este cazul sau fără a îndeplini condițiile necesare pentru agreearea, aprobarea sau autorizarea obținută. Standardele voluntare bazate pe piață și standardele voluntare publice pentru obligațiunile verzi și durabile nu vizează în primul rând investitorii individuali și fac obiectul unor legi specifice. Din aceste motive, standardele respective nu ar trebui considerate etichete de durabilitate în conformitate cu prezenta directivă. Este important ca autoritățile publice, în măsura posibilului și în conformitate cu dreptul Uniunii, să promoveze măsuri de facilitare a accesului întreprinderilor mici și mijlocii la etichetele de durabilitate.

- (8) În cazurile în care afișarea unei etichete de durabilitate implică o comunicare comercială care sugerează sau creează impresia că un produs are un impact pozitiv sau nu are niciun impact asupra mediului sau este mai puțin dăunător pentru mediu decât produsele concurente, respectiva etichetă de durabilitate ar trebui, de asemenea, considerată ca reprezentând o afirmație legată de mediu.
- (9) Anexa I la Directiva 2005/29/CE ar trebui, de asemenea, modificată pentru a interzice formularea unei afirmații generice legate de mediu fără o performanță de mediu excelentă recunoscută, care este relevantă pentru afirmație. Exemple de afirmații generice legate de mediu includ: „prietenos cu mediul”, „respectuos față de mediu”, „verde”, „benefic pentru natură”, „ecologic”, „sigur pentru mediu”, „benefic pentru climă”, „agreeabil pentru mediu”, „cu emisii reduse de carbon”, „eficient din punctul de vedere al energiei”, „biodegradabil”, „bioprodus” sau afirmații similare, care sugerează sau creează impresia unei performanțe de mediu excelente. Astfel de afirmații generice legate de mediu ar trebui interzise atunci când nu se poate demonstra o performanță de mediu excelentă recunoscută. Ori de câte ori specificația afirmației legate de mediu este furnizată în termeni clari și vizibili pe același suport, cum ar fi același spot publicitar, același ambalaj al produsului sau aceeași interfață de vânzare online, afirmația legată de mediu nu este considerată a fi o afirmație generică legată de mediu. De exemplu, mențiunea „ambalaje favorabile climei” ar fi o mențiune generică, în timp ce afirmația că 100 % din energia utilizată pentru producerea acestor ambalaje provine din surse regenerabile ar fi o mențiune specifică, care nu ar intra sub incidența acestei interdicții fără a aduce atingere altor dispoziții ale Directivei 2005/29/CE care rămân aplicabile acestor mențiuni specifice. În plus, o afirmație formulată în scris sau oral combinată cu afirmații implicite, cum ar fi culori sau imagini, ar putea constitui o afirmație generică legată de mediu.

⁽⁴⁾ Regulamentul (CE) nr. 765/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 de stabilire a cerințelor de acreditare și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 339/93 (JO L 218, 13.8.2008, p. 30).

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1924/2006 și (CE) nr. 1925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivei 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr. 608/2004 al Comisiei (JO L 304, 22.11.2011, p. 18).

⁽⁶⁾ Regulamentul (CE) nr. 1221/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind participarea voluntară a organizațiilor la un sistem comunitar de management de mediu și audit (EMAS) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 761/2001 și a Deciziilor 2001/681/CE și 2006/193/CE ale Comisiei (JO L 342, 22.12.2009, p. 1).

⁽⁷⁾ Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică (JO L 27, 30.1.2010, p. 1).

⁽⁸⁾ Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 336, 23.12.2015, p. 1).

- (10) O performanță de mediu excelentă recunoscută poate fi demonstrată prin respectarea Regulamentului (CE) nr. 66/2010 sau prin conformitatea cu sisteme de etichetare ecologică EN ISO 14024 recunoscute oficial în statele membre sau cu cele mai bune performanțe de mediu pentru o anumită caracteristică de mediu, în conformitate cu alte acte legislative aplicabile ale Uniunii, cum ar fi clasa A în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1369 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁹⁾. Respectiva performanță de mediu excelentă recunoscută ar trebui să fie relevantă pentru întreaga afirmație. De exemplu, o afirmație generică legată de mediu cum ar fi „eficientă din punct de vedere energetic” ar putea fi făcută pe baza unor performanțe de mediu excelente recunoscute, în conformitate cu Regulamentul (UE) 2017/1369. În schimb, o afirmație generică legată de mediu cum ar fi „biodegradabil” nu ar putea fi făcută pe baza unei performanțe de mediu excelente recunoscute în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 66/2010, în măsura în care nu există cerințe privind biodegradabilitatea în cadrul criteriilor specifice privind eticheta UE ecologică legate de produsul în cauză. În mod similar, un comerciant nu ar trebui să facă o afirmație generică, cum ar fi „conștient”, „durabil” sau „responsabil”, bazată exclusiv pe o performanță de mediu excelentă recunoscută, deoarece astfel de afirmații se referă la alte caracteristici, în plus față de caracteristica de mediu, cum ar fi caracteristicile sociale.
- (11) O altă practică comercială înșelătoare care ar trebui interzisă în toate circumstanțele și, prin urmare, adăugată la lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE este aceea de a face o afirmație legată de mediu cu privire la întregul produs sau întreaga întreprindere a comerciantului, atunci când aceasta se referă, de fapt, doar la un anumit aspect al produsului sau la o activitate specifică nereprezentativă a întreprinderii comerciantului. Respectiva interdicție s-ar aplica, de exemplu, atunci când un produs este comercializat ca „fabricat cu material reciclat”, dând impresia că întregul produs este fabricat din material reciclat, în timp ce, de fapt, numai ambalajul este fabricat din material reciclat sau atunci când un comerciant dă impresia că utilizează numai surse regenerabile de energie în timp ce mai multe dintre unitățile comerciale ale comerciantului utilizează de fapt în continuare combustibili fosili. În consecință, interdicția nu ar trebui să împiedice un comerciant să facă afirmații legate de mediu despre întreaga sa întreprindere, cu condiția ca respectivele afirmații să fie exacte și verificabile și să nu supraestimeze beneficiile pentru mediu, cum ar fi cazul menționat în al doilea exemplu, atunci când comerciantul ar raporta o scădere a utilizării combustibililor fosili pentru întreprinderea sa în ansamblu.
- (12) Este deosebit de important să se interzică formularea unor afirmații bazate pe compensarea emisiilor de gaze cu efect de seră, potrivit cărora un produs, fie un bun, fie un serviciu, are un impact neutru, redus sau pozitiv asupra mediului în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră. Astfel de afirmații ar trebui să fie interzise în orice situație și adăugate pe lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE, deoarece induc în eroare consumatorii, făcându-i să creadă că astfel de mențiuni se referă la produsul în sine sau la furnizarea și fabricarea produsului respectiv sau deoarece dau consumatorilor impresia falsă că consumul produsului respectiv nu are niciun impact asupra mediului. Exemple de astfel de afirmații sunt, printre altele, „neutru din punct de vedere climatic”, „neutru din punctul de vedere al emisiilor de carbon”, „pozitiv din punctul de vedere al emisiilor de carbon”, „emisii nete zero pentru climat”, „compensat din punct de vedere climatic”, „impact redus asupra climei” și „amprentă limitată de CO₂”. Astfel de afirmații ar trebui să fie permise numai atunci când se bazează pe impactul real al ciclului de viață al produsului în cauză și nu pe compensarea emisiilor de gaze cu efect de seră în afara lanțului valoric al produsului, deoarece cele două nu sunt echivalente. O astfel de interdicție nu ar trebui să împiedice întreprinderile să facă publicitate investițiilor lor în inițiative de mediu, inclusiv în proiecte de credite de carbon, atât timp cât furnizează astfel de informații într-un mod care să nu inducă în eroare și care să respecte, de asemenea, cerințele prevăzute în dreptul Uniunii.
- (13) Cerințe suplimentare privind afirmațiile legate de mediu vor trebui stabilite în actele juridice specifice ale Uniunii. Respectivele cerințe noi vor contribui la obiectivul comunicării Comisiei din 11 decembrie 2019 privind Pactul verde de a permite cumpărătorilor să ia decizii mai durabile și de a se reduce riscul de dezinformare ecologică prin informații fiabile, comparabile și verificabile.
- (14) Practicile de comercializare în statele membre a unor bunuri ca fiind identice, deși, în realitate, acestea au o compoziție sau caracteristici semnificativ diferite, ar putea induce consumatorii în eroare și i-ar putea determina să ia o decizie comercială pe care altfel nu ar fi luat-o. Astfel de practici de comercializare sunt abordate în mod expres la articolul 6 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2005/29/CE, introdus prin Directiva (UE) 2019/2161 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁰⁾, dispoziții pe care statele membre au trebuit să le aplice începând de la 28 mai 2022. În 2024, Comisia va evalua și va raporta cu privire la aplicarea Directivei (UE) 2019/2161, inclusiv a articolului 6 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2005/29/CE, și dacă aceste practici ar trebui să facă obiectul unor

⁽⁹⁾ Regulamentul (UE) 2017/1369 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2017 de stabilire a unui cadru pentru etichetarea energetică și de abrogare a Directivei 2010/30/UE (JO L 198, 28.7.2017, p. 1).

⁽¹⁰⁾ Directiva (UE) 2019/2161 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 noiembrie 2019 de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivelor 98/6/CE, 2005/29/CE și 2011/83/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului în ceea ce privește o mai bună asigurare a respectării normelor Uniunii în materie de protecție a consumatorilor și modernizarea acestor norme (JO L 328, 18.12.2019, p. 7).

cerințe mai stricte, inclusiv al interdicției din anexa I. Noile dispoziții împotriva practicilor de dezinformare ecologică din prezenta directivă ar trebui să se aplice și practicilor în cazul cărora versiunile aceluiași produs sunt comercializate ca fiind identice în state membre diferite, în pofida diferențelor semnificative dintre ele menționate la articolul 6 alineatul (2) litera (c) din Directiva 2005/29/CE.

- (15) Prezentarea unor cerințe care sunt impuse prin lege pentru toate produsele din categoria de produse relevantă de pe piața Uniunii, inclusiv pentru produsele importate, ca o caracteristică distinctivă a ofertei comerciantului ar trebui să fie interzisă în orice situație și, prin urmare, adăugată la lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE. Această interdicție ar trebui să se aplice, de exemplu, în situația în care un comerciant face publicitate unui anumit produs în sensul că nu include o anumită substanță chimică, atunci când acea substanță este deja interzisă prin lege pentru toate produsele din respectiva categorie de produse din Uniune. În schimb, interdicția nu ar trebui să vizeze practicile comerciale care promovează respectarea de către comercianți sau produse a cerințelor legale care se aplică numai anumitor produse, dar nu și altor produse concurente din aceeași categorie de pe piața Uniunii, cum ar fi produsele provenind din afara Uniunii. S-ar putea întâmpla ca anumite produse de pe piață să aibă obligația de a respecta anumite cerințe legale, în timp ce alte produse din aceeași categorie de produse nu trebuie să respecte respectivele cerințe. De exemplu, în ceea ce privește produsele din pește fabricate în mod durabil în conformitate cu dreptul Uniunii, ar fi permis să se promoveze caracteristicile durabile ale produselor respective care respectă cerințele juridice ale Uniunii, în cazul în care nu este obligatoriu ca produsele din pește care provin din țări terțe, oferite pe piața Uniunii, să respecte respectivele cerințe juridice ale Uniunii.
- (16) Pentru a îmbunătăți bunăstarea consumatorilor, modificările aduse Directivei 2005/29/CE ar trebui să vizeze, de asemenea, mai multe practici asociate obsolescenței premature, inclusiv practicile de obsolescență prematură programată, înțeluse ca o politică comercială care implică planificarea în mod deliberat sau conceperea unui produs cu o durată de viață limitată, astfel încât acesta să devină caduc în mod prematur sau nefuncțional după o anumită perioadă sau după o intensitate determinată de utilizare. Achiziționarea de produse a căror durată de viață se preconizează că este mai îndelungată decât în realitate cauzează prejudicii consumatorilor. În plus, practicile de obsolescență prematură au un impact negativ general asupra mediului sub forma creșterii de deșeuri și a utilizării sporite de energie și materiale. Prin urmare, este probabil ca abordarea informațiilor privind practicile legate de obsolescența prematură să reducă cantitatea de deșeuri, contribuind la un consum mai durabil.
- (17) De asemenea, ar trebui să se interzică, în temeiul anexei I la Directiva 2005/29/CE, să se refuze informarea consumatorilor cu privire la faptul că o actualizare de software va avea un impact negativ asupra funcționării bunurilor cu elemente digitale sau asupra utilizării conținutului digital sau a serviciilor digitale. În general, comercianții responsabili cu dezvoltarea actualizărilor de software ar trebui să dețină astfel de informații, în timp ce, în alte cazuri, comercianții se pot baza pe informații fiabile furnizate, de exemplu, de dezvoltatorii de software, de furnizori sau de autoritățile naționale competente. De exemplu, atunci când îi invită pe consumatori să actualizeze sistemul de operare pe telefonul lor inteligent, comerciantul nu ar trebui să refuze să informeze consumatorii că o astfel de actualizare va avea un impact negativ asupra funcționării oricăreia dintre caracteristicile telefonului inteligent, cum ar fi bateria, performanța anumitor aplicații sau încetinirea completă a telefonului. Interdicția ar trebui să se aplice oricărei actualizări, inclusiv actualizărilor de securitate și de funcționalitate. În ceea ce privește actualizările, inclusiv actualizările de securitate, care sunt necesare pentru a menține conformitatea bunului, a conținutului digital și a serviciului digital, ar trebui să se aplice, de asemenea, articolul 8 din Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹¹⁾ și articolul 7 din Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾. Aceasta nu aduce atingere articolului 19 din Directiva (UE) 2019/770.

⁽¹¹⁾ Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de servicii digitale (JO L 136, 22.5.2019, p. 1).

⁽¹²⁾ Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28).

- (18) Actualizările de software care sunt actualizări de securitate sunt necesare pentru utilizarea în condiții de siguranță a produsului, în timp ce actualizările legate de îmbunătățirea caracteristicilor funcționalității nu sunt necesare. Prin urmare, Directiva 2005/29/CE ar trebui să interzică prezentarea unei actualizări de software ca fiind necesară pentru a menține conformitatea produsului dacă respectiva actualizare nu face decât să îmbunătățească caracteristicile de funcționalitate.
- (19) Comunicările comerciale pentru bunurile care conțin o caracteristică introdusă pentru a limita durabilitatea acestora reprezintă o practică comercială în detrimentul consumatorilor și al mediului, deoarece încurajează vânzarea unor astfel de bunuri, ceea ce duce la costuri mai mari pentru consumatori și la utilizarea inutilă a resurselor, la producerea de deșeuri și la emisii de gaze cu efect de seră. Astfel de comunicări comerciale ar trebui, prin urmare, să fie interzise atunci când comerciantul dispune de informații privind caracteristica și efectele acesteia asupra durabilității bunului. Exemple de o astfel de caracteristici ar putea fi un software care oprește sau reduce funcționalitatea bunului după o anumită perioadă sau o componentă de hardware care este proiectată să se defecteze după o anumită perioadă. De asemenea, ar putea fi vorba despre un viciu de proiectare sau de fabricație care, deși nu a fost introdus ca o caracteristică în acest scop, conduce la defecțiuni premature ale bunului, dacă acesta nu este reparat odată ce comerciantul dispune de informații cu privire la existența și efectele acestei caracteristici. În contextul interdicției respective, comunicările comerciale includ comunicările destinate să promoveze, direct sau indirect, bunurile. Fabricarea de bunuri și punerea lor la dispoziție pe piață nu constituie o comunicare comercială.

Respectiva interdicție ar trebui să vizeze în principal comercianți care sunt, de asemenea, producători ai bunurilor, deoarece ei sunt cei care determină durabilitatea bunurilor. Prin urmare, în general, atunci când un bun este identificat ca având o caracteristică de limitare a durabilității, este de așteptat ca producătorul bunului respectiv să fie conștient de această caracteristică și de efectul său asupra durabilității bunului respectiv. Cu toate acestea, comercianții care nu sunt producători ai bunurilor, cum ar fi vânzătorii, ar trebui să fie vizați de această respectiva interdicție în cazul în care dispun de informații fiabile cu privire la caracteristică și la efectele ei asupra durabilității, cum ar fi o declarație din partea unei autorități naționale competente sau informații furnizate de producător. Prin urmare, de îndată ce astfel de informații sunt puse la dispoziția comerciantului, interdicția ar trebui să se aplice indiferent dacă comerciantul are efectiv cunoștință sau nu de informațiile respective, de exemplu pentru că le-a ignorat. Pentru ca o astfel de practică comercială să fie considerată neloială, nu ar trebui să fie necesar să se demonstreze că scopul caracteristicii este de a stimula înlocuirea bunului respectiv, ci ar fi suficient să se demonstreze că caracteristica a fost introdusă pentru a limita durabilitatea bunului. Această interdicție completează și nu aduce atingere măsurilor corective aflate la dispoziția consumatorilor în caz de neconformitate în temeiul Directivei (UE) 2019/771. Ar trebui să se facă distincția între utilizarea unor caracteristici care limitează durabilitatea bunurilor și practicile de fabricație care utilizează materiale sau procese de calitate inferioară generală, care au ca rezultat o durabilitate limitată a bunurilor. Neconformitatea unui bun care rezultă din utilizarea unor materiale sau procese de calitate inferioară ar trebui reglementată în continuare de normele privind conformitatea bunurilor prevăzute în Directiva (UE) 2019/771.

- (20) O altă practică ce ar trebui interzisă în temeiul anexei I la Directiva 2005/29/CE este aceea de a afirma în mod fals că un bun are o anumită durabilitate în ceea ce privește timpul sau intensitatea de utilizare în condiții normale de utilizare. Acest lucru ar fi valabil, de exemplu, dacă un comerciant informează consumatorii că se preconizează că o mașină de spălat va dura un anumit număr de cicluri de spălare în conformitate cu utilizarea normală indicată în instrucțiuni, în timp ce utilizarea efectivă a mașinii de spălat rufe în condițiile stabilite arată că această afirmație nu este valabilă. Astfel de afirmații sunt făcute în mare parte de producători, deoarece ei determină durabilitatea bunurilor. Prin urmare, în general, se așteaptă ca comercianții care sunt, de asemenea, producătorii bunurilor să aibă cunoștință de afirmațiile false în ceea ce privește durabilitatea bunului, în timp ce alți comercianți, cum ar fi vânzătorii, ar trebui să se bazeze pe informații fiabile aflate la dispoziția lor, de exemplu cele bazate pe declarația unei autorități naționale competente sau pe informațiile furnizate de producător. Neconformitatea unui bun care rezultă din defectele ocazionale din fabricația unui bun ar trebui reglementată în continuare de normele privind conformitatea bunurilor prevăzute în Directiva (UE) 2019/771.
- (21) În mod similar, anexa I la Directiva 2005/29/CE ar trebui, de asemenea, să fie modificată pentru a interzice prezentarea produselor ca permițând repararea în cazul în care o astfel de reparare nu este posibilă.
- (22) Interzicerea practicilor respective în ceea ce privește durabilitatea și posibilitatea de reparare în Directiva 2005/29/CE ar oferi autorităților de protecție a consumatorilor din statele membre un instrument suplimentar de asigurare a respectării legii pentru o mai bună protecție a intereselor consumatorilor în cazurile în care comercianții nu respectă cerințele privind durabilitatea și posibilitatea de reparare a bunurilor în temeiul dreptului Uniunii specific produselor.

- (23) O altă practică asociată obsolescenței premature, care ar trebui să fie interzisă și adăugată la lista din anexa I la Directiva 2005/29/CE, este aceea de a incita consumatorul să înlocuiască sau să reînnoiască consumabilele unui produs mai devreme decât ar fi altfel necesar din motive tehnice. Astfel de practici induc în eroare consumatorul făcându-l să creadă că bunurile nu vor mai funcționa decât dacă consumabilele lor sunt înlocuite, determinând astfel consumatorul să cumpere mai multe consumabile decât este necesar. De exemplu, practica de a îndemna consumatorul, prin intermediul setărilor imprimantei, să înlocuiască, înainte ca acestea să se golească efectiv, cartușele de cerneală pentru a stimula achiziționarea altor cartușe de cerneală ar trebui să fie interzisă.
- (24) Anexa I la Directiva 2005/29/CE ar trebui, de asemenea, modificată pentru a interzice neinformarea consumatorului cu privire la deprecierea funcționalității unui bun atunci când se utilizează consumabile, piese de schimb sau accesorii care nu sunt furnizate de producătorul original. De exemplu, dacă o imprimantă este concepută astfel încât funcționalitatea sa să fie limitată atunci când utilizează cartușe de cerneală care nu au fost furnizate de producătorul original al imprimantei, respectivele informații nu ar trebui ascunse consumatorului, deoarece o astfel de practică l-ar putea induce în eroare să achiziționeze un cartuș de cerneală alternativ care nu poate fi utilizat pentru imprimanta respectivă, ducând astfel la fluxuri inutile de deșeuri sau la costuri suplimentare pentru consumator. În mod similar, dacă un dispozitiv inteligent conceput astfel încât funcționalitatea sa este limitată atunci când se utilizează încărcătoare sau piese de schimb care nu sunt furnizate de producătorul original, respectivele informații nu ar trebui ascunse consumatorului la momentul achiziției. De asemenea, ar trebui să se interzică inducerea în eroare a consumatorului pentru a crede că utilizarea consumabilelor, a pieselor de schimb sau a accesoriilor care nu sunt furnizate de producătorul original va afecta funcționalitatea unui bun, deși nu este cazul. În general, se așteaptă ca comercianții care sunt, de asemenea, producători ai bunurilor să dețină aceste informații, în timp ce alți comercianți, cum ar fi vânzătorii, ar trebui să se bazeze pe informații fiabile aflate la dispoziția lor, de exemplu cele bazate pe declarația unei autorități naționale competente sau pe informațiile furnizate de producător.
- (25) Pentru a se permite consumatorilor să ia decizii în mai bună cunoștință de cauză și să stimuleze cererea și oferta de bunuri mai durabile, înainte de încheierea contractului ar trebui furnizate informații specifice cu privire la durabilitatea și posibilitatea de reparare a unui produs pentru toate tipurile de bunuri. În plus, în ceea ce privește bunurile cu elemente digitale, conținut digital și servicii digitale, consumatorii ar trebui să fie informați cu privire la perioada în care sunt disponibile actualizări gratuite de software. Prin urmare, Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹³⁾ ar trebui modificată pentru a oferi consumatorilor informații precontractuale privind durabilitatea, posibilitatea de reparare și disponibilitatea actualizărilor. Informațiile ar trebui furnizate consumatorilor într-un mod clar și inteligibil și în conformitate cu cerințele de accesibilitate prevăzute de Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁴⁾. Obligația de a furniza aceste informații consumatorilor completează și nu aduce atingere drepturilor consumatorilor prevăzute în Directivele (UE) 2019/770 și (UE) 2019/771.
- (26) Un bun indicator al durabilității unui bun este garanția comercială de durabilitate a producătorului în înțelesul articolului 17 din Directiva (UE) 2019/771. Garanția comercială de durabilitate a producătorului este un angajament din partea unui producător față de consumator cu privire la durabilitatea unui bun. Mai precis este un angajament cu privire la faptul că un bun își va menține funcțiile și performanțele necesare prin utilizarea normală. Pentru a informa consumatorii cu privire la faptul că se oferă o garanție de durabilitate pentru un anumit bun, informațiile respective ar trebui furnizate consumatorului utilizând o etichetă armonizată. În cazul în care producătorul pune informațiile la dispoziția comerciantului, comercianții care vând bunuri ar trebui să aibă obligația de a informa consumatorii cu privire la existența și durata garanției comerciale de durabilitate, oferită fără costuri suplimentare de către producător, care acoperă întregul bun, și cu o durată mai mare de doi ani, în cazul în care producătorul pune la dispoziție aceste informații comerciantului. Comerciantul nu ar trebui să fie obligat să solicite în mod activ astfel de informații de la producător, de exemplu prin căutarea pe site-urile web specifice produsului. Pentru a evita o confuzie în rândul consumatorilor între garanția comercială de durabilitate și garanția legală de conformitate, consumatorilor ar trebui să li se reamintească pe eticheta armonizată că beneficiază, de asemenea, de garanția legală de conformitate.

⁽¹³⁾ Directiva 2011/83/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2011 privind drepturile consumatorilor, de modificare a Directivei 93/13/CEE a Consiliului și a Directivei 1999/44/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivei 85/577/CEE a Consiliului și a Directivei 97/7/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 304, 22.11.2011, p. 64).

⁽¹⁴⁾ Directiva (UE) 2019/882 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind cerințele de accesibilitate aplicabile produselor și serviciilor (JO L 151, 7.6.2019, p. 70).

- (27) Rapoartele recente au arătat că, adesea, consumatorii nu își cunosc drepturile legale în temeiul Directivei (UE) 2019/771. Prin urmare, o notificare armonizată ar trebui să le reamintească consumatorilor existența și principalele elemente ale garanției legale de conformitate, inclusiv durata minimă de doi ani a acesteia, și ar trebui să includă o trimitere generală la posibilitatea ca durata garanției legale de conformitate să fie mai lungă în temeiul dreptului intern. Acest lucru va preveni apariția unei posibile confuzii între informațiile sus-menționate și informațiile privind garanția comercială de durabilitate.
- (28) Eticheta armonizată ar trebui să fie afișată într-un mod vizibil și utilizată astfel încât să permită consumatorilor să identifice cu ușurință ce bun anume beneficiază de o garanție comercială de durabilitate oferită fără costuri suplimentare de către producător, care acoperă întregul bun, și cu o durată mai mare de doi ani, de exemplu prin plasarea etichetei direct pe ambalajul unui anumit bun, prin afișarea etichetei într-un mod vizibil pe raftul unde sunt plasate mărfurile care fac obiectul unei astfel de garanții sau prin plasarea ei direct lângă imaginea bunului în cazul vânzării online. Producătorii care oferă astfel de garanții comerciale de durabilitate pot plasa ei înșiși eticheta armonizată direct pe bunul respectiv sau pe ambalajul acestuia, cu scopul de a beneficia de un avantaj comercial. Comercianții ar trebui să se asigure că eticheta armonizată este vizibilă în mod clar. Între timp, notificarea armonizată ar trebui să ofere consumatorilor un avertisment general cu privire la garanțiile legale de conformitate aplicabile tuturor bunurilor în conformitate cu Directiva (UE) 2019/771. Notificarea armonizată ar trebui să fie afișată într-un mod vizibil, de exemplu ca afiș pe un perete din magazin, lângă ghișeu de control sau, în cazul vânzării online, ca o atenționare generală pe site-ul comerciantului care vinde bunuri.
- (29) Comisiei ar trebui să i se confere competențe de executare în ceea ce privește designul și conținutul etichetei armonizate și al notificării armonizate. Respectivele competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁵⁾.
- (30) Având în vedere durata minimă de doi ani a garanției legale de conformitate în temeiul Directivei (UE) 2019/771 și faptul că numeroase defecțiuni ale produsului au loc după respectiva durată, obligația comerciantului de a informa consumatorii cu privire la existența și durata garanției comerciale de durabilitate a producătorului utilizând o etichetă armonizată ar trebui să se aplice numai garanțiilor comerciale de durabilitate care sunt oferite pentru o durată mai lungă de doi ani. În plus, eticheta armonizată ar trebui, de asemenea, să reamintească consumatorilor existența garanției legale de conformitate.
- (31) Pentru a facilita luarea de către consumatori a unei decizii comerciale în cunoștință de cauză atunci când compară bunuri înainte de încheierea unui contract, comercianții ar trebui să informeze consumatorii cu privire la existența și durata garanției comerciale de durabilitate a producătorului pentru întregul bun, și nu pentru anumite componente ale bunului.
- (32) Producătorul și vânzătorul ar trebui să aibă în continuare libertatea de a oferi alte tipuri de garanții comerciale și servicii postvânzare. Cu toate acestea, informațiile furnizate consumatorului cu privire la astfel de alte garanții comerciale sau servicii nu ar trebui să creeze confuzie în rândul consumatorilor în ceea ce privește existența și durata garanției comerciale de durabilitate oferită fără costuri suplimentare de către producător, care acoperă întregul bun și cu o durată mai mare de doi ani, și pentru care se utilizează o etichetă armonizată.
- (33) Pentru a le permite consumatorilor să ia decizii în mai bună cunoștință de cauză și pentru a promova concurența între producători în ceea ce privește durabilitatea bunurilor cu elemente digitale, comercianții care vând bunurile respective ar trebui să informeze consumatorii cu privire la perioada minimă pe durata căreia producătorul se angajează să furnizeze actualizări de software pentru astfel de bunuri, exprimată fie ca perioadă de timp, fie prin referire la o dată. În mod similar, comercianții care oferă conținut digital și servicii digitale ar trebui să informeze

⁽¹⁵⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

consumatorii cu privire la perioada minimă în care sau până la care furnizorul de conținut digital sau de servicii digitale se angajează să furnizeze actualizări de software, inclusiv actualizări de securitate, necesare pentru a menține conformitatea conținutului digital și a serviciilor digitale. Această obligație ar trebui să asigure faptul că consumatorii primesc aceste informații într-un mod simplu și clar, care să le permită să compare diferitele perioade minime. Acest lucru nu aduce atingere obligațiilor prevăzute în dreptul Uniunii, în special în Directivele (UE) 2019/770 și (UE) 2019/771 și, după caz, în dreptul Uniunii specific produselor. Informațiile privind actualizările de software ar trebui furnizate într-un mod care să nu inducă în eroare în temeiul Directivei 2005/29/CE. Comerciantul ar trebui să fie obligat să furnizeze aceste informații numai în cazul în care producătorul sau furnizorul a pus la dispoziție astfel de informații.

- (34) În temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (e) și al articolului 6 alineatul (1) litera (m) din Directiva 2011/83/UE, înainte ca comercianții să își asume obligații în temeiul contractului, aceștia au obligația de a furniza consumatorului informații cu privire la existența și condițiile aplicabile serviciilor post-vânzare, inclusiv serviciilor de reparare, în cazul în care sunt furnizate astfel de servicii. În plus, pentru a permite consumatorilor să ia o decizie comercială în cunoștință de cauză și să aleagă bunuri care sunt mai ușor de reparat, comercianții ar trebui să furnizeze, după caz, înainte ca consumatorii să aibă obligații în temeiul contractului, punctajul posibilității de reparare a bunului, astfel cum este furnizat de producător și stabilit la nivelul Uniunii.
- (35) Pentru a se asigura că consumatorii sunt bine informați cu privire la posibilitatea de reparare a bunurilor pe care le achiziționează, în cazul în care la nivelul Uniunii nu se stabilește un punctaj al posibilității de reparare, comercianții ar trebui să furnizeze alte informații relevante privind repararea care sunt puse la dispoziție de producător, cum ar fi informații privind disponibilitatea, costurile estimate și procedura de comandare a pieselor de schimb care sunt necesare pentru a garanta menținerea conformității bunurilor, disponibilitatea instrucțiunilor referitoare la reparare și întreținere, precum și privind restricțiile de reparare.
- (36) Comercianții ar trebui să ofere consumatorilor eticheta armonizată, informații cu privire la perioada minimă pentru actualizări și informații privind repararea, altele decât punctajul posibilității de reparare, în cazul în care producătorul sau furnizorul conținutului digital sau al serviciului digital, în cazul în care este diferit de comerciant, pune la dispoziție informațiile relevante. În special, în ceea ce privește bunurile, comerciantul ar trebui să transmită consumatorilor informațiile pe care producătorul le-a furnizat comerciantului sau a intenționat într-un alt mod să le pună la dispoziția consumatorului înainte de încheierea contractului, indicând aceste informații pe produsul însuși, pe ambalajul sau pe etichetele acestuia pe care consumatorul le-ar consulta în mod normal înainte de încheierea contractului. Comerciantul nu ar trebui să fie obligat să solicite în mod activ astfel de informații de la producător, de exemplu prin căutarea pe site-urile web specifice produsului. În același timp, ar fi în interesul producătorilor să furnizeze în mod proactiv astfel de informații pentru a beneficia de un avantaj comercial.
- (37) Comercianții ar trebui, după caz, să informeze consumatorii cu privire la disponibilitatea unor opțiuni de livrare ecologice, cum ar fi livrarea de bunuri cu bicicleta de marfă sau cu vehiculul electric de livrare sau posibilitatea unor opțiuni de transport grupate.
- (38) În cazul în care un contract la distanță care urmează să fie încheiat prin mijloace electronice îl obligă pe consumator să plătească, comerciantul ar trebui să informeze consumatorul cu privire la eticheta armonizată, ori de câte ori este furnizată, într-un mod clar și vizibil și imediat înainte ca o comandă să fie plasată de consumator, pentru a se asigura că consumatorul ia în considerare informațiile respective.
- (39) Directivele 2005/29/CE și 2011/83/UE ar trebui să continue să aibă rolul unei „plase de siguranță”, asigurând menținerea unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor în toate sectoarele, completând dreptul Uniunii specific produselor care prevalează în caz de conflict.
- (40) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume facilitarea luării unor decizii comerciale în mai bună cunoștință de cauză de către consumatori în vederea promovării consumului durabil, eliminarea practicilor care cauzează prejudicii economiei durabile și îndepărtează consumatorii de alegerile de consum durabile, precum și asigurarea unei aplicări mai bune și coerente a cadrului juridic al Uniunii privind protecția consumatorilor, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de statele membre, dar, având în vedere specificul acestei problematice, care afectează întreaga Uniune, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea acestor obiective.

- (41) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative ⁽¹⁶⁾, statele membre s-au angajat ca, în cazuri justificate, să transmită alături de notificarea măsurilor lor de transpunere și unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, legiuitorul consideră că este justificată transmiterea unor astfel de documente.
- (42) Pentru a facilita aplicarea corespunzătoare a prezentei directive, este important ca documentele de orientare privind Directivele 2005/29/CE și 2011/83/UE să fie actualizate de către Comisie pentru a ține seama de conținutul prezentei directive,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Modificarea Directivei 2005/29/CE

Directiva 2005/29/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2, primul paragraf se modifică după cum urmează:

(a) se introduce următoarea literă:

„(ca) «bunuri» înseamnă bunuri în sensul definiției de la articolul 2 punctul 5 din Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului (*);

(*) Directiva (UE) 2019/771 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE (JO L 136, 22.5.2019, p. 28).”;

(b) se adaugă următoarele litere:

„(o) «afirmație legată de mediu» înseamnă orice mesaj sau reprezentare care nu este obligatorie în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern, sub orice formă, inclusiv text, imagine, reprezentare grafică sau simbolică, cum ar fi etichete, mărci, denumiri de societăți sau denumiri de produse, în contextul unei comunicări comerciale, și care afirmă sau implică faptul că un produs, o categorie de produse, o marcă sau un comerciant are un impact pozitiv sau nu are niciun impact asupra mediului sau este mai puțin dăunător pentru mediu decât alte produse, categorii de produse, mărci sau alți comercianți ori și-a îmbunătățit impactul în timp;

(p) «afirmație generică legată de mediu» înseamnă orice afirmație legată de mediu formulată în scris sau verbal, inclusiv prin intermediul mijloacelor audiovizuale, care nu este inclusă pe o etichetă de durabilitate și în cazul în care specificația afirmației nu este furnizată în termeni clari și vizibili pe același suport;

(q) «etichetă de durabilitate» înseamnă orice marcă de încredere voluntară, marcă de calitate sau echivalent al acestora, publică sau privată, care urmărește să distingă și să promoveze un produs, un proces sau o întreprindere prin referire la caracteristicile sale de mediu sau sociale sau ambele, și care exclude orice etichetă obligatorie necesară în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului intern;

(r) «sistem de certificare» înseamnă un sistem de verificare de către o parte terță care certifică faptul că un produs, un proces sau o întreprindere respectă anumite cerințe, care permite utilizarea unei etichete de durabilitate corespunzătoare, și ai cărui termeni, inclusiv cerințele, sunt disponibili publicului și îndeplinesc următoarele criterii:

(i) sistemul este deschis în condiții transparente, echitabile și nediscriminatorii tuturor comercianților care doresc și sunt în măsură să respecte cerințele sistemului;

(ii) cerințele sistemului sunt elaborate de proprietarul sistemului în consultare cu experții și părțile interesate relevante;

⁽¹⁶⁾ JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (iii) sistemul stabilește proceduri de abordare a nerespectării cerințelor sistemului și prevede retragerea sau suspendarea utilizării etichetei de durabilitate de către comerciant în cazul nerespectării cerințelor sistemului; și
 - (iv) monitorizarea respectării de către comerciant a cerințelor sistemului face obiectul unei proceduri obiective și este efectuată de o parte terță a cărei competență și independență atât față de proprietarul sistemului, cât și față de comerciant se bazează pe standarde și proceduri internaționale, ale Uniunii sau naționale;
 - (s) «performanță de mediu excelentă recunoscută» înseamnă performanța de mediu în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului (*) sau cu sisteme naționale sau regionale de etichetare ecologică EN ISO 14024 tipul I recunoscute oficial în statele membre sau cu cele mai bune performanțe de mediu în conformitate cu alte acte legislative aplicabile ale Uniunii;
 - (t) «durabilitate» înseamnă durabilitate în sensul definiției de la articolul 2 punctul 13 din Directiva (UE) 2019/771;
 - (u) «actualizare de software» înseamnă o actualizare, necesară pentru a menține conformitatea bunurilor cu elemente digitale, conținut digital și servicii digitale în conformitate cu Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului (**) și Directiva (UE) 2019/771, inclusiv o actualizare de securitate, sau o actualizare a funcționalităților;
 - (v) «consumabil» înseamnă orice componentă a unui bun care este utilizată în mod repetat și care trebuie înlocuită sau reîncărcată pentru ca bunul să funcționeze conform destinației;
 - (w) «funcționalitate» înseamnă funcționalitate în sensul definiției de la articolul 2 punctul 9 din Directiva (UE) 2019/771;
- (*) Regulamentul (CE) nr. 66/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2009 privind eticheta UE ecologică (JO L 27, 30.1.2010, p. 1).
- (**) Directiva (UE) 2019/770 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de furnizare de conținut digital și de servicii digitale (JO L 136, 22.5.2019, p. 1)."

2. Articolul 6 se modifică după cum urmează:

- (a) la alineatul (1), litera (b) se înlocuiește cu următorul text:

„(b) principalele caracteristici ale produsului, cum ar fi disponibilitatea, avantajele, riscurile, execuția, compoziția, caracteristicile sociale sau de mediu, accesoriile, aspectele legate de circularitate, cum ar fi durabilitatea, posibilitatea de reparare sau de reciclare, asistența post-vânzare a consumatorilor, soluționarea reclamațiilor, metoda și data fabricației sau furnizării, livrarea, adecvarea pentru utilizarea preconizată, utilizarea, cantitatea, specificațiile, originea geografică sau comercială sau rezultatele care pot fi așteptate în urma utilizării sau rezultatele și caracteristicile esențiale ale testelor sau controalelor efectuate asupra produsului.”;

- (b) la alineatul (2), se adaugă următoarele litere:

- „(d) formularea unei afirmații legate de mediu cu privire la performanța de mediu viitoare fără angajamente clare, obiective, puse la dispoziția publicului și verificabile, stabilite într-un plan de punere în aplicare detaliat și realist care include ținte măsurabile și încadrate în timp și alte elemente relevante necesare pentru a sprijini punerea sa în aplicare, cum ar fi alocarea de resurse, și care este verificat periodic de un expert terț independent, ale cărui rezultate sunt puse la dispoziția consumatorilor;
- (e) publicitatea beneficiilor pentru consumatori care sunt irelevante și care nu rezultă din nicio caracteristică a produsului sau a întreprinderii.”

3. La articolul 7, se adaugă următorul alineat:

- „(7) În cazul în care un comerciant furnizează un serviciu care compară produsele și oferă consumatorului informații privind caracteristicile sociale sau de mediu sau privind aspectele legate de circularitate, cum ar fi durabilitatea, posibilitatea de reparare sau de reciclare ale produselor sau ale furnizorilor respectivelor produse, informațiile privind metoda de comparare, produsele care fac obiectul comparației și furnizorii produselor respective, precum și măsurile instituite de actualizare a informațiilor sunt considerate informații semnificative.”

4. Anexa I se modifică în conformitate cu anexa la prezenta directivă.

Articolul 2

Modificarea Directivei 2011/83/UE

Directiva 2011/83/UE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 se introduc următoarele puncte:

- „14a. «garanție comercială de durabilitate» înseamnă garanția comercială de durabilitate a unui producător menționată la articolul 17 din Directiva (UE) 2019/771, în temeiul căreia producătorul este direct răspunzător față de consumator pe întreaga perioadă a garanției comerciale de durabilitate respective pentru repararea sau înlocuirea bunurilor în conformitate cu articolul 14 din Directiva (UE) 2019/771, ori de câte ori bunurile nu își mențin durabilitatea;
- 14b. «durabilitate» înseamnă durabilitate în sensul definiției de la articolul 2 punctul 13 din Directiva (UE) 2019/771;
- 14c. «producător» înseamnă producător în sensul definiției de la articolul 2 punctul 4 din Directiva (UE) 2019/771;
- 14d. «punctaj al posibilității de reparare» înseamnă un punctaj care exprimă capacitatea unui bun de a fi reparat, pe baza unor cerințe armonizate stabilite la nivelul Uniunii;
- 14e. «actualizare de software» înseamnă o actualizare gratuită, inclusiv o actualizare de securitate, necesară pentru a menține conformitatea bunurilor cu elemente digitale, conținut digital și servicii digitale în conformitate cu Directivele (UE) 2019/770 și (UE) 2019/771;”.

2. La articolul 5, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (e) se înlocuiește cu următorul text:

„(e) o mențiune privind existența garanției legale de conformitate pentru bunuri și privind principalele sale elemente, inclusiv durata sa minimă de doi ani astfel cum se prevede în Directiva (UE) 2019/771, într-un mod vizibil, utilizând notificarea armonizată menționată la articolul 22a din prezenta directivă;”;

(b) se introduc următoarele litere:

„(ea) în cazul în care producătorul oferă consumatorului o garanție comercială de durabilitate fără costuri suplimentare, care acoperă întregul bun și cu o durată mai mare de doi ani, iar producătorul pune aceste informații la dispoziția comerciantului, informațiile conform cărora bunul în cauză beneficiază de o astfel de garanție, durata acesteia și o mențiune cu privire la existența garanției legale de conformitate, într-un mod vizibil, utilizând eticheta armonizată menționată la articolul 22a;

(eb) o mențiune privind existența garanției legale de conformitate pentru conținutul digital și serviciile digitale;

(ec) dacă este cazul, existența și condițiile aplicabile serviciilor postvânzare și garanțiilor comerciale;

(ed) pentru bunurile cu elemente digitale, pentru conținutul digital și pentru serviciile digitale, în cazul în care producătorul sau furnizorul pune astfel de informații la dispoziția comerciantului, perioada minimă, exprimată fie ca perioadă de timp, fie prin referire la o dată, în care producătorul sau furnizorul furnizează actualizări de software.”;

(c) se adaugă următoarele litere:

„(i) dacă este cazul, punctajul posibilității de reparare a bunurilor;

(j) în cazul în care litera (i) nu se aplică și cu condiția ca producătorul să pună astfel de informații la dispoziția comerciantului, informații cu privire la disponibilitatea, costul estimat și procedura de comandare a pieselor de schimb care sunt necesare pentru a menține conformitatea bunurilor, cu privire la disponibilitatea instrucțiunilor de reparare și întreținere, precum și informații privind restricțiile de reparare.”

3. La articolul 6, alineatul (1) se modifică după cum urmează:

(a) litera (g) se înlocuiește cu următorul text:

„(g) modalitățile de plată și de livrare, inclusiv, dacă sunt disponibile, modalitățile de livrare ecologice, modalitățile de executare, termenul până la care comerciantul se angajează să livreze bunurile sau să presteze serviciile și, după caz, politica de soluționare a reclamațiilor a comerciantului;”;

(b) litera (l) se înlocuiește cu următorul text:

„(l) o mențiune a existenței garanției legale de conformitate pentru bunuri și a principalelor sale elemente, inclusiv durata sa minimă de doi ani, astfel cum se prevede în Directiva (UE) 2019/771, într-un mod vizibil, utilizând notificarea armonizată menționată la articolul 22a din prezenta directivă;”;

(c) se introduc următoarele litere:

„(la) în cazul în care producătorul îi oferă consumatorului o garanție comercială de durabilitate fără costuri suplimentare, care acoperă întregul bun și cu o durată mai mare de doi ani, iar producătorul pune aceste informații la dispoziția comerciantului, informațiile conform cărora bunul în cauză beneficiază de o astfel de garanție, privind durata acesteia și o mențiune cu privire la existența garanției legale de conformitate, într-un mod vizibil, utilizând eticheta armonizată menționată la articolul 22a din prezenta directivă;

(lb) o mențiune referitoare la existența unei garanții legale de conformitate pentru conținutul digital și serviciile digitale;

(lc) pentru bunurile cu elemente digitale, pentru conținutul digital și pentru serviciile digitale, în cazul în care producătorul sau furnizorul pune la dispoziție astfel de informații comerciantului, perioada minimă, exprimată fie ca perioadă de timp, fie prin referire la o dată, în care producătorul sau furnizorul furnizează actualizări de software.”;

(d) se adaugă următoarele litere:

„(u) dacă este cazul, punctajul posibilității de reparare al bunurilor;

(v) în cazul în care litera (u) nu se aplică, iar producătorul pune astfel de informații la dispoziția comerciantului, informațiile cu privire la disponibilitatea, costul estimat și procedura de comandare a pieselor de schimb care sunt necesare pentru a menține conformitatea bunurilor, cu privire la disponibilitatea instrucțiunilor de reparare și întreținere, precum și informații privind restricțiile de reparare.”

4. La articolul 8 alineatul (2), primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„(2) Dacă un contract la distanță care urmează să fie încheiat prin mijloace electronice obligă consumatorul să plătească, comerciantul aduce la cunoștința consumatorului de o manieră clară și foarte vizibilă, imediat înainte ca acesta să facă comanda, informațiile prevăzute la articolul 6 alineatul (1) literele (a), (e), (la), (o) și (p).”

5. În capitolul V se introduce următorul articol:

„Articolul 22a

Notificarea armonizată și eticheta armonizată

(1) Pentru a se asigura că consumatorii sunt bine informați și că își pot înțelege cu ușurință drepturile în întreaga Uniune, se utilizează o notificare armonizată atunci când se furnizează informații în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (e) și, respectiv, al articolului 6 alineatul (1) litera (l), și se utilizează o etichetă armonizată atunci când se furnizează informații în temeiul articolului 5 alineatul (1) litera (ea) și, respectiv, al articolului 6 alineatul (1) litera (la).

(2) Până la 27 septembrie 2025, Comisia precizează, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, designul și conținutul notificării armonizate menționate la alineatul (1).

(3) Notificarea armonizată conține principalele elemente ale garanției legale de conformitate, inclusiv durata sa minimă de doi ani, astfel cum se prevede în Directiva (UE) 2019/771, precum și o trimitere generală la posibilitatea ca durata garanției legale de conformitate să fie mai lungă în temeiul dreptului intern.

(4) Până la 27 septembrie 2025, Comisia precizează, prin intermediul unor acte de punere în aplicare, designul și conținutul etichetei armonizate menționate la alineatul (1).

(5) Notificarea armonizată și eticheta armonizată trebuie să fie ușor de recunoscut și de înțeles de către consumatori și să fie ușor de utilizat și de reprodus pentru comercianți.

(6) Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 27a.”

6. Se introduce următorul articol:

„Articolul 27a

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului (*).

(2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(*) Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).”

Articolul 3

Rapoartele Comisiei și revizuirea

Până la 27 septembrie 2031, Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului cu privire la aplicarea prezentei directive.

Raportul respectiv include o evaluare a contribuției prezentei directive la consolidarea drepturilor consumatorilor, în special în ceea ce privește eficiența etichetei armonizate și a notificării armonizate ca instrumente utilizate pentru îmbunătățirea disponibilității garanțiilor comerciale de durabilitate și a înțelegerii de către consumatori a acestora, precum și pentru îmbunătățirea gradului de sensibilizare a consumatorilor cu privire la drepturile lor în cadrul garanției de conformitate. În plus, raportul evaluează contribuția generală a prezentei directive la participarea consumatorilor la tranziția verde și impactul acesteia asupra comercianților.

Raportul respectiv este însoțit, atunci când este cazul, de propuneri legislative relevante.

Articolul 4

Transpunere

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 27 martie 2026 dispozițiile necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor dispoziții.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la 27 septembrie 2026.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 5***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

*Articolul 6***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Strasbourg, 28 februarie 2024.

Pentru Parlamentul European
Președinta
R. METSOLA

Pentru Consiliu
Președintele
M. MICHEL

ANEXĂ

Anexa I la Directiva 2005/29/CE se modifică după cum urmează:

1. Se introduce următorul punct:

„2a. A afișa o etichetă de durabilitate care nu se bazează pe un sistem de certificare sau nu este stabilită de autorități publice.”

2. Se introduc următoarele puncte:

„4a. A face o afirmație generică legată de mediu pentru care comerciantul nu poate demonstra o performanță de mediu excelentă recunoscută, relevantă pentru afirmație.

4b. A face o afirmație legată de mediu cu privire la întregul produs sau la întreaga activitate a comerciantului, atunci când aceasta se referă doar la un anumit aspect al produsului sau la o componentă specifică a activității comerciantului.

4c. A afirma, pe baza compensării emisiilor de gaze cu efect de seră, că un produs are un impact neutru, redus sau pozitiv asupra mediului în ceea ce privește emisiile de gaze cu efect de seră.”

3. Se introduce următorul punct:

„10a. A prezenta cerințe impuse prin lege pentru toate produsele din categoria de produse relevantă de pe piața Uniunii ca o caracteristică distinctivă a ofertei comerciantului.”

4. Se introduc următoarele puncte:

„23d. A nu informa consumatorul cu privire la faptul că o actualizare de software va avea un impact negativ asupra funcționării bunurilor cu elemente digitale sau asupra utilizării conținutului digital sau a serviciilor digitale.

23e. A prezenta o actualizare de software ca fiind necesară atunci când aceasta se limitează la îmbunătățirea unor funcționalități.

23f. Orice comunicare comercială cu privire la un bun care conține o caracteristică introdusă cu scopul de a-i limita durabilitatea, în ciuda faptului că informațiile referitoare la caracteristica respectivă și la efectele sale asupra durabilității bunului se află la dispoziția comerciantului.

23g. A susține în mod fals faptul că, în condiții normale de utilizare, un bun are o anumită durabilitate în ceea ce privește utilizarea acestuia în timp sau intensitatea utilizării.

23h. A prezenta un bun ca permițând repararea atunci când acest lucru nu este posibil.

23i. A incita consumatorul să înlocuiască sau să reîncarce consumabilele unui produs mai devreme decât este necesar din motive tehnice.

23j. A nu furniza informații cu privire la deprecierea funcționalității unui bun atunci când se utilizează consumabile, piese de schimb sau accesorii care nu sunt furnizate de producătorul original sau a susține în mod fals că o astfel de depreciere se va produce.”